

Redigeret af Poul Soelberg Christensen

ERHVERVSJURA

Fortrydelsesret ved nethandel

EU-RET Ved internethandel har forbrugerne en fortrydelsesret. Hvis forbrugeren udnytter den, skal internetbutikken tage varen retur og kan samtidig ikke kræve, at forbrugeren betaler for sin brug indtil returneringen.

HANS SØNDERBY CHRISTENSEN
PATRICK GOERGEN

INTERNETHANDEL er blevet en fast del af hverdagen, og forbrugeren har i dag uanede muligheder for at supplere indkøb hos den lokale forretning med indkøb i internetbutikker.

Når man som forbruger handler på nettet, har man imidlertid begrænsede muligheder for at kontrollere varerne, før man køber dem. Desuden kan forretningen let ligge i et andet land end det, man selv bor i.

Derfor har man i EU valgt at give alle borgere i Unionen en række minimumsrettigheder, når de som privatpersoner foretager indkøb på internettet. Rettighederne er fastsat ved direktiv, og det fremgår bl.a. af direktivet, at forbrugeren ved køb over internet har ret til at fortryde aftalen inden en frist på mindst 7 hverdage, uden at den erhvervsdrivende kan pålægge forbrugeren nogen omkostninger ud over forbrugeren egne omkostninger forbundet med returnering af varen.

MEN HVAD, hvis forbrugeren har gjort brug af varen, inden forbrugeren vælger at returnere? Kan den erhvervsdrivende da pålægge forbrugeren at betale erstatning for den værdiforringelse, som følger af forbrugeren brug af varen?

EF-Domstolen blev for nylig i en tysk sag bedt om at udtale sig om netop dette spørgsmål.

Pia Messner, en tysk forbruger, købte den 2. december 2005 en bærbare compu-

ter til 278 euro i en internetbutik ejet af Stefan Krüger.

I august 2006 opstod der en fejl ved skærmen, og Pia Messner klagede til Stefan Krüger. Stefan Krüger afviste imidlertid at afhjælpe manglen, medmindre Pia Messner ville betale ham for det. Pia Messner meddelte herefter Stefan Krüger, at hun trådte tilbage fra aftalen og krævede de 278 euro retur mod samtidig tilbagelevering af computeren.

STEFAN KRÜGER ville ikke lade handlen gå tilbage, og Pia Messner valgte derfor at lægge sag an med krav om tilbagebetaling af de 278 euro ved Amtsgericht Lahr. Stefan Krüger bestred at skulle betale, da han mente, at han havde et modkrav over for Pia Messner.

Han krævede, at hun skulle betale erstatning for brug af computeren. Stefan Krüger opgjorde sit modkrav til 8 måneders leje for en tilsvarende bærer, hvilket svarede til 316,80 euro.

Internetbutikker har pligt til at informere forbrugeren om deres fortrydelsesret.

Stefan Krüger havde i et vist omfang overholdt denne informationspligt, men ikke fuldt ud. Efter tysk ret indebærer dette, at Pia Messner sta-

dig kunne gøre sin fortrydelsesret gældende, selv om fristen i direktivet på 7 hverdage for længst var overskredet. Hun havde allerede brugt computeren i 8 måneder.

TILGENGÆLD fulgte det af tysk lovgivning, at forbrugeren skal yde erstatning for værdiforringelse opstået ved forbrugeren brug af genstanden, medmindre forringelsen udelukkende kan henføres til forbrugeren undersøgelse af genstanden.

Pia Messners brug var mere end blot en undersøgelse af computeren, og efter tysk ret kunne Stefan Krüger derfor rejse krav om erstatning for den værdiforringelse, som hendes brug havde medført. Der opstod nu spørgsmål om, hvorvidt den tyske regel reelt udhulede Pia Messners EU-retlige fortrydelsesret.

Amtsgericht Lahr foretog de sagen for EF-Domstolen og bad domstolen vurdere, om det er i overensstemmelse med EU-direktivet, at tysk lovgivning giver de erhvervsdrivende ret til at kræve erstatning af forbrugeren, når de udnytter deres fortrydelsesret og returnerer varen.

EF-DOMSTOLEN fastslog, at et generelt krav om betaling af erstatning for værdi-

forringelse, er i strid med direktivet.

Domstolen henviste til, at det er fastsat i direktivet, at de eneste omkostninger, som kan pålægges forbrugeren, når denne udnytter sin fortrydelsesret, er de direkte udgifter i forbindelse med tilbagelevering af varen. Årsagen til dette er, at køberens fortrydelsesret ikke må blive til en indholdslos formalitet. Hvis forbrugeren bliver mødt med et større betalingskrav ved udnyttelse af sin fortrydelsesret, kan det let blive en hindring for at gøre brug af fortrydelsesretten.

Ved retten til at fortryde har køberne både en vis betænkningstid til at vurdere sit køb og derudover en mulighed for at undersøge varen.

Fortrydelsesretten fungerer på den måde som en slags kompensation for den ulempe, at køberen ved internethandel ikke har mulighed for at se varen, før købet indgås. Hvis køberen pålægges at betale for dette, vil det mindske fortrydelsesrettens reelle effekt.

MEN DER ER grænser for, hvor langt fortrydelsesretten kan strækkes. Domstolen udtalte, at direktivet ikke har til hensigt at tildele forbrugeren

rettigheder, der går ud over, hvad der er nødvendigt, for at forbrugeren effektivt kan udnytte sin fortrydelsesret.

Direktivet er derfor ikke til hinder for et krav om, at forbrugeren skal erstatte varens værdiforringelse, hvis forbrugeren med vilje, det vil sige i ond tro, har modtaget varen for at udnytte fortrydelsesretten eller for at opnå en uberettiget vinding.

EF-Domstolen overlader det til de nationale domstole at afgøre, om dette er tilfældet.

I DEN KONKRETE SAG skal Amtsgericht Lahr nu vurdere, om Pia Messners udnyttelse af fortrydelsesretten sker i ond tro. Der er umiddelbart ikke noget fra EF-Domstolens beskrivelse af sagen, som indikerer dette.

Hvis det kan lægges til grund, at hun udnytter fortrydelsesretten i god tro og uden at opnå en uberettiget vinding, kan hun ikke blive pålagt at skulle erstatte Stefan Krüger noget værditab.

Hvis Stefan Krüger havde beskrevet fortrydelsesretten korrekt over for Pia Messner, da hun købte den bærbare computer, havde hun – efter tysk ret – slet ikke kunnet gøre fortrydelsesretten gældende så længe efter købet.

Hver anden uge bringer Morgenavisen Jyllands-Posten en artikel om aktuel EU-ret, udarbejdet af advokaterne Hans Sønderby Christensen (H), advokatfirmaet Hansen Sønderby & Co, samt advokat Patrick Goergen, Etude Goergen, begge specialiserede inden for området.

SAGEN VISER nødvendigheden af, at internetbutikker informerer deres kunder ordentligt om deres fortrydelsesret.

Desuden understreger den vigtigheden af, at internetbutikker gør sig det klart, at selv om der i EU er fastsat en række minimumskrav ved internethandel, kan reglerne variere fra land til land, alt efter om de har indført yderligere regler til beskyttelse af forbrugeren eller ikke.

I Tyskland består fortrydelsesretten, indtil kunden har modtaget fyldestgørende oplysninger om sin fortrydelsesret.

Hvis man som ejer af en internetbutik ønsker at sælge til flere lande, er det derfor vigtigt at se på reglerne konkrete udformning i de pågældende lande. ■

HØVEDPUNKTER

■ Indehavere af Internetbutikker, som udbyder varer på tværs af grænserne, gør klogt i at sætte sig ind i, hvilke regler der gælder i de enkelte lande i tilfælde af reklamationer fra kunder.

■ EF-Domstolen fastslår, at det er lovgivningen i de enkelte medlemslande, der skal lægges til grund ved eventuelle uoverensstemmelser mellem køber og sælger.